

ACC. N:R M. 9943:1-6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Elliða Ohlsson*

Härad: *Vemmenhög* Adress: *nr. 5 Svandag, Skurup*

Socken: Berättat av: *olika äldre personer*

Uppteckningsår: *1946* Född år *1836-56* i *häradet d. länge västern.*

Out möte o. dyl. s. 1-6.

Lmf. 26.

Series of horizontal dashed lines for handwritten notes.

Skriv endast på denna sida!

1. På en i pågälistas 2:26. Enligt mötet, sattes ut i vägen
1. För vad som var uttömligt försät kunde lika precis
i allt, man minsta till ut "nåd" kunde finnas & var stän-
digt på sin vakt därom, man lärade inte sekuler ting
ifran sig till okända eller sådana som man minsta till
ke frimåge att sätta ut i vägen, men jag kan aldrig tänka
att man förband det meda med viss lem. för eller hand eller
någ. i g.

4. Vissa arbeten kunde taga skede om en viss person kom
medan man sysslade därom. Så var alla kvinnfolk
svälkarna när man ville på att sätta upp en såv. En kall
däromst såg man gärna i stegen. Kvinnan behövde viss
inte ke någon avsikt att sätta ut i vägen, men tredde ofta
det ändå, som ju de otur med sig därför att hon hade
dåligt ställe, man såg inte hennes behandling på grund av
bejolarne som på för var länge, det blev därför dåligt ställe
i vägen, man ke bra ställe hans behandling till-
nodes vid såväl i vägen & badade gott. En kvinna som rekat

något

2
Komma in där man redde i ordning att vi kunde desole
vovänge den onde veskan genom att lyfta bjalarna upp så
buss blev synliga upp över knäna i så ga medel långa
steg fram över golvet fram på högt i säga: "Där tilligt skal
allting gå väl, stanna i stå, ingen trä gå uti."

Man var rädd för personer som kunde tänkas sätta ut i
vägen för andra i satta Tee en stoppmål i kameran när
man kände sin armars kunde några gå så att det inte
blev något, men länge man än kände, kände det i äldre
tid misstänkte man ut som satts på det av någon, och
korsmächte också allt s. s. sad, mjöl, gröt, gräddde deg m. m.
framför allt surdeg, och lärade sig gäma bort jäst
alla surdeg, i aldrig till sidorna som man i absolut lärde
på i noggrant kände i g' vollen lärade man gäme av
någon, då man, om det skulle stura sig med bakt där
man lärde i tannat tillbaka, då viskade att bli miss.
Tänkt för ut ha frigjord det. Det kände också att man
kastade bort den surdeg man fått "få gälla" man misstänkte

ö en försiktig ö ville vara på den bästa sidan men detta
ville man inte visa.

9. Omt kan jag inte lita förknippat med någon viss
som undantogs och ett uttryck s.s. "Ge tycke om inte om beakt
(kenned) ögm" som kan inte gott i rummet, eller, "Du lo vill inte
kinnige till ja gleyken" ett uttryck som ja tyder på en önskan
som trodde kunna sätta ut genom att se på ögm, Taktu-
Men som inte fick vad de sökte på i vilka ha kunde viss.
Tänkas för ett uppsat ö bers den undret man såvise brick som
vidisning. Beossand med brnt ö iöbring var vanlige middel
rest out en skilda dog när man trodde att det ästrolkm-
mit ja upp tillt sätt ö det gjorde man ännu på 1870 talen
allmant ö alde vdskeplige ö misstänksamma person ännu
länge fram, ja ibland seker ut.
Man kan också rödd för att ha buring med föremål som
en obänd den misstänkt person beir. När min farfar en
gång för kanske kunde en redan var ute ö kände mötte
kan på vägen en obänd kvinna som bad att ja låsa hans

fällbar som han sett att han blivit sina nogla med just
 då han nekade då han misstänkte att han hade för ar-
 rikt att utmista den för att sätta ut i vägen, därefter
 att den anordnats för regelbärning skulle den vara särskilt
 lämplig. Denna i ö för sig enkla handling uttalade han
 som ett väsentligt steg att lägga på minnet i det lilla
 skrivet minnet hos hans efterkommande i en så an. Tredje
 sid vilket visar vad vitt som fästes därvid, den andra
 generationen trodde fullt i fast därpå.

10. I en tid då man trodde att ont kunde överallt som orsaka
 besvär till de man inte på en obänd utan den vä-
 rdelige var alltså på sin väkt. Kända personer som min
 tänkte på förmåga att sätta ut för sina medlemmar
 var man nödd för att sätta sig ut med.

11. Jag vet inte om det kan kallas god hand men vill ändå
 nämna något om ett sätt att bota skrocc = engelska sjuken.
 Det hörde för ett såkert sätt att på bot om barnet fick dricka
 ur handen på en person som slagit en annan ihjäl i ännu

57
Åt trettioatal är sedan praktiserades detta i öfver som
man trodde med ofelbar verkan.

12. Man iakttagit absolut regeln att en barnafiduska icke
stamma inom hemmets väggar till en skule psyche-
ter. Om oinständigheten var aldrig de bröt man
inte lämnat. Offine Jafrialdrae flyttade 1846 flera mil
bort till annan trakt men fann icke stamma i den gamla
hemmet till en blott kyrko dagen efter sist barnet annan
tänkte inte på hur värt det är om för dem med de
förbindelser som fanns då. Ved skade det kunde åter-
komme har jag egendomligt nog ej hört, men det var nog
något som man ej talade med barn om i sedan jag blev
vuxen har det icke varit tillika med annat i våra kyr-
kostyngers bröföle. Det var liksom något annat över en
ej kyrkostyngers kvinna i i tröjan ansågs det nästan för
bedräkt när man ej gick i kyrke för barn.

Att kavande kvinnor kunde skada andra har jag aldrig
hört, men väl att de hade särskild orsak att elka sig för alla.

ACC. N:R M. 9943:6.

6.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Liksom man ansåg att något rent, från sälla man "värlet", vidlidde
den i kyrkostuga kvinnan ansågs rackaren för en ständigt "vält" ören
nessen dräpni att han handskades med sålens arbete, kastade äggen,
ö flödde själslösa djure samt kastar ö katten som även ansågs för
vältia. Det var med roskeg man vände sig från såväl dessa döda
djur, man åtskade sig för att vara vid dem, som från den som tog
bepättning med dem, man man avstötade honom dock. Det var också
en person som genom något brott utstifts in gemenskapen eller för
det mesta en av taffmaliskt som en rackare. När han kom för att
utföra ett arbete fick han arbeta för sig själva, ingen tog någon befatt-
ning med honom eller ville vidhöra honom. Tröbbering fick han
en egen bård som man antingen hade stäncade eller kastade bort när
man använde dem. Om han var i stugan fick han bli långst nere
för sig själv i när han skulle ha sin betalning i hemkanta eller
in naturen. Fick han det aldrig en hand, hand utan det lades
för honom i han tog upp det, ö kulla bydde han till ett Ische
i hand fast det var allmän red, han visste att ingen ville ta
honom i hand i tog som en given sak att så skulle vara. Det var det
vorne - vältia som gjorde att man undvek rackaren i g praktin för magiskt out.